

AFGHAANS DAGBOEK

Majoor André Slob

Majoor Andre Slob heeft in de periode juli 2008 tot februari 2009 deel uitgemaakt van de Staf Task Force Uruzgan. Hij vervulde de dubbelrol Missie G6 IS-AF en Hoofd G6 Staf Task Force Uruzgan (rotatie 5). Zijn Afghaanse Dagboek omvat 10 Nieuwsbrieven, waarvan de eerste 9 integraal zijn weergegeven in dit artikel. Met de 10e Nieuwsbrief wordt dit Afghaanse Dagboek afgesloten.

REISPERIKELEN

Na een ontzettend leuk feestje op zaterdagavond, restte me niets anders dan mezelf klaar voor vertrek te maken. Dus rugzak pakken, laatste klussen afmaken, auto wegbrengen en wachten tot de dag daar is. Op woensdag word ik opeens gebeld door personeelszaken, met de mededeling dat het vertrek een dag is uitgesteld. Door de weeromstandigheden in Afghanistan kon het vliegtuig niet vertrekken.

Vrijdagochtend staan we om kwart voor vier op, maar eigenlijk heb ik bijna niet geslapen. Je ligt toch te piekeren of je niets vergeten bent, hoe het nou toch moet met alles wat je achterlaat. Maar het moment van vertrek komt dan toch en moet je je focussen op de klus voor het komend half jaar. Straks ben ik verantwoordelijk voor alle netwerken en verbindingen die de Nederlandse troepen in Afghanistan keihard nodig hebben om hun werk te doen en daarna ook weer veilig terug te keren.

In Schaarsbergen worden voor de laatste keer ieders persoonsgegevens gecontroleerd en krijgen we malariapillen uitgereikt. Na een toespraak van de generaal en een laatste afscheidsozen van Heleen vertrekken we met de bus naar Eindhoven. Daar zijn natuurlijk nog wat collega's die gedag komen zeggen en de Staatsecretaris van Defensie die ook nog wat wil roepen. Dan kunnen we toch eindelijk het vliegtuig in en gaat het echt beginnen.

Na 6 uur vliegen landen we in de Verenigde Arabische Emiraten op Al Minhad Airport. Als je het vliegtuig uitstapt, lijkt het alsof je onder handen wordt genomen met een grote hete föhn. Eerst denk je nog dat het de motoren zijn, maar honderd meter van het vliegtuig zijn ze nog steeds niet uit en blijkt het dus de normale temperatuur te zijn. Het zweet loopt acuut van mijn rug. Eerst moet iedereen zijn bagage en verplaatsingsuitrusting (helm, scherfvest, slaapzak) zien terug te vinden, waarna we door Ali Baba's Bus Company naar het Nederlandse kamp worden afgevoerd. Dit kamp heet toepasselijk 'New Dutch Camp'. Het is namelijk splinternieuw en van alle gemakken voorzien, behalve dan telefoon en internet.

Verblijf op New Dutch Camp is prima. Het acclimatiseren wordt heel serieus genomen en langzaam wennen we aan het drinken van zes tot tien liter water per dag en temperaturen die kunnen oplopen tot 65 graden midden op de dag, bij een luchtvochtigheid van 90%.

Op donderdag is ons programma ten einde en moeten we onze legering weer schoon en opgeruimd opleveren. We verplaatsen ons naar een nabijgelegen gebouw waar het wachten weer verder gaat op een vliegtuig wat uiteindelijk niet komt, zodat we midden in de nacht naar een voormalig Brits kamp worden getransporteerd om de volgende dag een nieuwe poging te kunnen wagen. Gelukkig lukt het nu wel en we worden ingescheept in een Amerikaans C17 transportvliegtuig. Drie uur later verlaten we via een klep aan de achterzijde het vliegtuig in Kandahar. We krijgen onze bagage weer terug, een geweer verstrekt een paar dozen munitie. Vervolgens worden we gelegerd met honderd man in een grote witte tent met veldbedjes.

C17 op Forward Operating Base Ripley (Kamp Holland)]

Om half zes gaat het met alle spullen weer richting het vliegveld. We gaan nu met een klein propellervliegtuig van Kandahar door naar Tarin Kowt in Uruzgan, waar Kamp Holland mijn woonplaats wordt voor het komend half jaar. Na een half uur vliegen zijn we er al. De landing heeft nog het meest weg van gecontroleerd neerstorten, waarna de stewardess haar waardering uitspreekt voor het tijdig ontwaken van de piloot.

HOTO

Op Kamp Holland volgt eerst weer een administratieve molen en gesleep met spullen naar onze tijdelijke slaappleaats. Eerst moet je natuurlijk je weg zien te vinden tussen alle containers. Containers om in te wonen, containers om in te werken, om in te wasen, om spullen in op te slaan, in te eten, in te recreëren, te bellen, te winkelen, te sporten, de was te doen, te vergaderen, naar de kerk te gaan. Het hele leven speelt zich af in gepantserde containers, waarvan er een paar duizend te vinden zijn op Kamp Holland.

De eerste dagen zijn erg druk omdat alle kennis en werkzaamheden overgedragen moeten worden. Wij noemen dat HOTO, of 'Hand Over, Take Over'. Alle lopende zaken en zoveel mogelijk kennis over wat er

de afgelopen jaren is gedaan, moet overgedragen worden aan de opvolger. Gelukkig ben ik in de voorbereiding op de uitzending al heel veel te weten gekomen, dus veel verrassingen zijn er niet. Niettemin ben ik prettig verrast door de manier waarop alles is voorbereid en wordt overgedragen. Mijn voorganger heeft er echt werk van gemaakt, dus ik kon heel gemakkelijk starten met het werk.

Al snel heb ik mijn weg weten te vinden, hoewel ik af en toe voor verrassingen kom te staan. Hier en daar blijkt dat niet alles is overgedragen, maar dat houdt het leven interessant!

Op zondag doen we het wat rustiger aan en beginnen we pas rond 12 uur met werken. 's Ochtends kun je dan doen waar je zin in hebt. Uitslapen, naar de kerk, een beetje sporten of naar de bazaar. De bazaar is de wekelijkse rommelmarkt bij de ingang van de base.

Bij de ingang van het kamp staat het overbekende Kamp Holland bord. Als Japane toeristen staat iedereen elkaar hier te fotograferen, om toch maar het onomstotelijke bewijs te leveren dat je er echt geweest bent. Om een idee te krijgen waar we het allemaal voor doen hier, hebben we onder leiding van collega Bert Delmaer het kamp van de Afghaanse militairen of kortweg ANA's bezocht. Dit kamp grenst aan Kamp Holland en is een soort van trainingskamp waar we de Afghanen helpen bij het opzetten van een eigen leger. De Afghanen nemen steeds meer activiteiten van ons over, maar worden daarin begeleid door Nederlanders. De cultuurverschillen zijn groot en in sommige opzichten leven deze mensen in de middeleeuwen, maar het wordt steeds meer een partij om rekening mee te houden. Op veel vlakken hebben ze een voordeel op ons, ze hebben tenslotte een beter begrip van de situatie in dit land en de subtiele onderlinge verhoudingen. Zijn we op Kamp Holland van alle westerse gemakken voorzien, in het ANA kamp wordt elke dag de maaltijd op houtvuur bereid, zijn er geen airco's en slaap je bij voorkeur op je werkplek (als je moe bent).

BATTLE RITME

Hoe ziet een doorsneeddag op Kamp Holland er voor mij uit. De dag start stipt om acht uur met de eerste vergaderingen. Het leven in een staf draait nu eenmaal om veelvuldig overleg, afstemmen en plannenmakerij. Daarnaast ben ik ook eindverantwoordelijk voor alle ICT op Kamp Holland en alle andere locaties waar Nederlanders zitten in Afghanistan. Dat levert dagelijks genoeg werk op om de verschillende systemen 'up and running' te houden.

Rond twaalf uur sjokken we richting eetzaal. Van een paar honderd gepantserde containers is een enorme zaal gebouwd waar de hele gemeenschap drie maal daags wordt ge-

voederd. Aangezien de boog niet altijd gespannen kan zijn, doen we na het eten een bakje koffie op het terras van de ECHOS. Dit is een soort militair tehuis zoals we dat in Nederland ook kennen, waar je televisie kunt kijken, een broodje eten of een kaartje kunt kopen.

's Middags wordt er allicht nog meer vergaderd of probeer ik mijn eigen actiepunten af te werken. Na de avondmaaltijd begint het rustige deel van de dag. Na half acht worden we niet meer gestoord door mensen uit Nederland (vijf uur in Nederland) en kan ik in alle rust de dingen doen waar ik de rest van de dag niet aan toe kom. Meestal ben ik dan rond negen uur terug 'op de Fab'. Dan lees ik nog een paar bladzijden of stuur nog een mailtje. Om elf uur gaat dan het licht uit voor de broodnodige slaap.

Dan wordt de dagelijkse sleur ineens doorbroken door wel heel operationele aangelegenheden. Ik moet mee op patrouille Tarin Kowt in. De kolonel heeft bepaald dat wij stafslaven ons niet achter het bureau mogen verschuilen en allemaal af en toe buiten de poort moeten. Vandaag diende zich de gelegenheid aan. Het hoofdkwartier van de politie moest worden voorzien van computers en luitenant Harrie van EUPOL kwam vragen of wij konden helpen, aangezien hij er zelf geen brood in zag. Het hoofdbureau van politie in TK lijkt niet zoveel op een politiebureau zoals wij dat kennen. Het houdt het midden tussen een autosloperij en een uitgeleefde sociëteit. Ook de aanwezigheid van een bepaald slag jongens, dat wel heel verliefd naar je doet, geeft te denken. Overigens is het een geaccepteerd Afghaans verschijnsel dat belangrijke mannen een eigen 'Tea Boy' hebben, (die inderdaad ook de

thee inschenken). Na het politiebureau brengen we ook nog een bliksembezoek aan de 'Governor's Compound' waar de gouverneur van Uruzgan resideert. Het is een kleine oase, rijk voorzien van bloemperken en zwaar bewaakt door onze Afghaanse collega's.

RAMP CEREMONY

Intussen ben ik alweer twee maanden gehuisvest op Kamp Holland in het verre Uruzgan en het vergaat mij tot dusver goed. De dagen vliegen om, en er wordt nu al gesproken over verlofregelingen en over onze opvolgers. Een teken dat de tijd vordert. Deze week was er al een delegatie van onze opvolgers hier voor een verkenning, dus de volgende lichting is al begonnen met de voorbereiding.

Hier gebeurde vorig weekend dat waar we natuurlijk allemaal van hopen dat het niet gebeurt. Op zondagmiddag rijdt er een pantservoertuig op een berm bom. Vijf man zijn gewond, waarvan één ernstig. Een zesde, soldaat Jos ten Brinke, overleeft het niet. Wrang genoeg een genist, wiens werk het is om elke dag naar diezelfde berm bommen te zoeken.

's Middags wordt op een bijzonder appel iedereen geïnformeerd door de kolonel en gaat de molen draaien om alles zo goed mogelijk te regelen. Op dinsdag is er een zogenaamde Rampceremony waarbij afscheid genomen wordt van de gesneuvelde collega. Eerst is er een dienst, geleid door de aalmoezenier, waar op een bijzonder emotionele manier afscheid genomen werd door zijn directe collega's. Op het allerlaatste moment kwamen de collega's van zijn peloton binnen, die uren onderweg waren geweest

om erbij te kunnen zijn. Ze waren grauw van het stof en bezweet, maar kwamen in ieder geval op tijd. Na afloop werd de kist naar het vliegtuig gebracht achterop een vrachtwagen door een erehaag van een paar duizend militairen, begeleidt door al zijn directe collega's. Onderweg kwamen twee Apache helikopters laag overvliegen als laatste groet, waarna het vliegtuig vertrok. Het was allemaal heel indrukwekkend, maar ik hoop dat we dit niet vaker zullen meemaken.

Uiteindelijk is het de volgende dag weer business as usual, want het werk moet gewoon doorgaan. Op donderdag krijg ik 's avonds bezoek van mijn functionele chef uit Kandahar, een Engelse luitenant-kolonel. De enige informatie die ik heb is dat hij om half zeven landt met een helikopter. Na 20 minuten rondgescheurd te hebben door de buitenring zie ik inderdaad een Chinook naar beneden komen. De heli-landingsplaats blijkt bij de Amerikaanse Special Forces te zijn. Het kost me enige moeite om langs de Afghaanse wacht te komen, maar na wat vriendelijkheden te hebben uitgewisseld is Allesj Goet en mag ik er door. De overste is bijzonder geïnteresseerd in al onze systemen, dus krijgt hij de volledige rondleiding. Als we in de Opsroom aankomen, moeten er net lichtgranaten worden afgeschoten met de Houwitzer voor de Australische collega's. Marco is hoofd Opsroom en nodigde me uit om het alarmknopje in te drukken waarmee iedereen wordt gewaarschuwd dat er gevuurd gaat worden. Dat ging me heel aardig af, maar het kostte wat meer moeite om het weer uit te zetten. De volgende dag hoorde ik hier en daar mensen zich afvragen waarom dat stomme alarm de avond tevoren zo lang afging.

Het bezoek van de overste is om half twaalf 's avonds alweer ten einde en moet hij weer worden weggebracht. De achterpoort is intussen dicht, dus moeten we via de voorpoort naar buiten om vervolgens in het stikdonker de hele buitenring te doorkruisen. Bij de Amerikanen is Allesj weer Goet en zet ik de gasten weer af. Er staan nu twee Chinooks warm te draaien, dus blijf ik even kijken. Op het moment dat ze opstijgen blijkt, tot mijn grote schrik, de Jeep waar ik naast geparkeerd sta mee te moeten onder de helikopter. Gevolg is dat ik gezandstraald wordt, mijn auto bijna ondersteboven wordt geblazen en er ongeveer een kuub zand door het geopende raam naar binnen wordt gehoest. Voordat ik weer terug ben en alles weer schoon is, is het midden in de nacht.

IN HET NIEUWS

Wij zijn deze dagen volop in het nieuws, al is het helaas niet zo positief. Onze minister is blij dat hij nooit in dienst heeft gezeten, we hebben waardeloos materieel en worden op non-actief gesteld omdat we niet luisteren. Als je de pers moet geloven dan na-

tuurlijk. Feit is dat we hier met ons allen keihard werken om alles inzetbaar te houden op een grote afstand van Nederland in een snoeihete en stoffige omgeving. Er gaat hier echt geen afgekeurd materiaal mee op patrouille en er zullen nooit mensen met ondeugdelijk materiaal op pad gestuurd worden. Het is heel jammer als er dan berichten in het nieuws komen die de indruk wekken dat we het hier niet in de hand hebben. Dat overschaduwde dan weer al het goede werk dat hier gebeurt, wat dan helaas niet in de media te lezen valt.

Wij laten ons daar echter niet door van de wijs brengen en doen ons werk in een uitstekende sfeer en met veel plezier. Ik ben in ieder geval hartstikke trots op mijn jongens en meiden en vind dat ze prima werk leveren. De mensen die het uitvoerend verbindingswerk doen gaan voor een periode van 4 maanden op uitzending (zonder verlof) in tegenstelling tot de mensen van de staf die hier zes tot zeven maanden moeten verblijven. Afgelopen week hadden ze dus het zogenaamde midterm feest. Er wordt dan gevierd dat de uitzending voor de helft om is. De uitzending wordt dan met vereende krachten symbolisch doormidden gezaagd. Eén en ander ging gepaard met een gezellige barbecue.

Zoals jullie wellicht weten heb ik voor de uitzending geprobeerd de rode baret te halen, hetgeen op jammerlijke wijze is mislukt. Aangezien ik toch weer wordt geacht een poging te ondernemen om die baret te verdienen ben ik langzaam weer begonnen met trainen. Ik krijg privé onderricht en begeleiding van sport sergeant Freek, waarbij ik met volle bepakking het kamp mag rondsjouwen, touwklimmen, catcrawlen, opdrukken. Het helpt goed om je gedachten te verzetten en je hoofd leeg te maken, maar mentaal moet ik nog wel een beetje wennen aan het idee dat ik weer van voor af aan het hele feest mag overdoen.

Afgelopen week mocht ik eindelijk het kamp af. Voor diverse vergaderingen moest ik naar Kandahar Airfield of 'KAF' in de volksmond. Vanwege een operatie die voorbereid moest worden had ik Erwin, Eric en Anthony meegenomen om een aantal verbindingen aan te leggen. Dit werd natuurlijk zeer gewaardeerd door de heren, want waar onze Amerikaanse collega's gaan, volgt de Amerikaanse commercie. Op de zogenaamde Boardwalk vind je Burger King, Pizza Hut, Subway enzovoorts. Ook is er een soort van warenhuis waar je allerlei elektronica en kleding kunt kopen.

Als je drie maanden hebt doorgebracht op Kamp Holland, lijkt het alsof je ineens in een wereldstad bent beland. Op KAF wonen en werken meer dan 15.000 militairen uit 37 verschillende landen. Het is het grootste vliegveld in Zuid Afghanistan en dus de grootste logistieke doorvoerhaven voor alle

troepen hier. Vracht- en passagiersvliegtuigen vliegen af en aan en er is overal verkeer. Enorme Amerikaanse pick-up trucks rijden in files over het gigantische kamp, want Amerikanen verplaatsen zich bij voorkeur niet te voet. Wat overigens wel te begrijpen is, want na drie dagen had ik de blaren op mijn voeten staan van het sjokken. Wij sliepen met een paar honderd collega's in een enorme tent welke gebruikt wordt voor in- en uitgaand personeel. Van nachtrust kwam dus niet heel veel terecht, aangezien de vluchten 's nachts ook gewoon doorgaan.

Intussen zit de uitzending er voor de helft op en ben ik stiekem al een beetje aan het aftellen en kijk ik erg uit naar het verlof. Het weer begint hier langzaam ook te veranderen. Overdag is het nog een aangename 28 graden, maar 's nachts daalt het kwik naar een graad of tien en dat is toch een beetje fris! Nu zie je dan ook dat de lange dagen en het harde werken zich beginnen te wreken. Sommige mensen worden ziek, anderen lichtgeraakt of een beetje sip. Het is dan belangrijk dat de sfeer goed blijft en er extra aandacht is voor elkaar. Ook vanuit de organisatie wordt er voor ons gezorgd. Zo werden we zaterdag vergast op een optreden van Miss Holland. Omdat de uitzending nu halverwege is, was er zondag in Sportcentrum Papendal een zogenaamde 'midtermdag' georganiseerd voor de directe familie. Er worden dan allerlei leuke activiteiten georganiseerd en er is via een video-verbinding contact met het uitzendgebied.

WAAROM WE HIER ZIJN

Even een beknopte samenvatting over waarom we hier zijn:

Na het verdrijven van de Taliban door de VS, moest er een legitieme Afghaanse regering in het zadel worden geholpen en gehouden. Verder was het noodzakelijk dat er

een functionerend overheidsapparaat kwam dat er voor moest gaan zorgen dat Afghanistan als staat zou gaan functioneren. Om dat te bereiken wordt er op drie gebieden gewerkt om de situatie te verbeteren: Bestuur, economische ontwikkeling en veiligheid. De regering en andere overheidsinstanties worden vanuit tal van organisaties gecoacht en bijgestaan, waaronder ISAF (International Security Assistance Force). Zoals de afkorting aangeeft is ISAF er voor de veiligheid.

Afghanistan is verdeeld in vijf regio's, Centre, North, East, West en South. Uruzgan ligt in regio zuid. Elke provincie heeft zijn eigen Taskforce, waarbij Nederland de leiding heeft over de Taskforce Uruzgan of afgekort TFU, die deel uitmaakt van ISAF. Nederland heeft vanaf 1 november ook de leiding over het hoofdkwartier voor Zuid-Afghanistan. De Nederlandse generaal De Kruif heeft voor een periode van acht maanden (Noot redactie: is later opgerekt tot twaalf maanden) het bevel over het hoofdkwartier in Kandahar overgenomen.

De TFU bestaat uit 1700 Nederlanders en ongeveer 500 Australiërs, Tsjechen, Slowaken en Fransen. De TFU bestaat uit een 'battlegroup' bedoeld voor de veiligheidstaak en het 'Provincial Reconstruction Team' of PRT. Deze laatste houdt zich bezig met het verbeteren van de welvaart en het welzijn in de provincie. De Australiërs doen voornamelijk allerlei bouwprojecten.

In onze staf hebben we ook een aantal mensen van buitenlandse zaken die de gouverneur en andere districtbestuurders coachen in het besturen van de provincie. Doel hiervan is om een op een goede manier alle lokale overheden te laten werken.

Zonder meer het grootste project in Zuid-Afghanistan van de laatste tijd was het plaatsen van een nieuwe turbine in een stuwdam. Het vervoer van de 200 ton zware turbine dwars door Talibagebied kostte meer dan een week en heel veel troepen. Maar hierdoor kan straks een groot deel van Zuid-Afghanistan van stroom worden voorzien.

VEEL WERK VERZET

Maar ook hier in Uruzgan is de laatste twee jaar veel werk verzet. Er is een ziekenhuis gebouwd, met een aparte vleugel voor de behandeling van vrouwen.

Verder is er een aantal medische hulpposten geopend waardoor het grootste deel van de bevolking nu toegang heeft tot geneeskundige zorg.

Er is een meisjesschool waardoor ook voor hen nu onderwijs mogelijk is. Aan twintigduizend gezinnen worden de komende weken zaden voor sterke gewassen uitgedeeld, waardoor de armoede en het voedseltekort wordt bestreden en de afhankelijkheid van de papaverteelt hopelijk minder wordt.

Ik mocht mee met een patrouille van de ANA (Afghan National Army), waarbij de Nederlanders de Afghanen militaire opleiding en training geven. De chauffeur van onze auto was Iggy, een enorm grote Antilliaan. Iggy was hier ook al geweest met de eerste rotatie en kon dus goed bepalen wat er allemaal al veranderd was. Volgens hem was de grootste verandering merkbaar in de veiligheid op straat. Moest er tijdens de eerste rotaties bijna dagelijks worden gevochten, de laatste maanden waren de incidenten op tien vingers te tellen. Dat is volgens onze maatstaven misschien niet veilig, maar voor Afghaanse begrippen is Uruzgan een rustig gebied! Hierdoor zie je dat in Tarin Kowt en omgeving de welvaart zienderogen toeneemt. Veel inkomsten worden natuurlijk wel gegenereerd door de aanwezigheid van Kamp Holland.

Doordat het nu veilig genoeg wordt geacht in Tarin Kowt, opent UNAMA binnenkort een kantoor in de stad, waardoor waarschijnlijk veel meer hulporganisaties zullen volgen.

Maar die veiligheid moet door ons worden gecreëerd door de Taliban geen rust te gunnen. Daarom trok pas Operatie BOR BARAKAI, Afghaans voor Wervelwind, door Uruzgan. We kregen tijdelijk versterking van een bataljon Engelse commando's die samen

met ons een actie gingen uitvoeren in een vallei ten oosten van Tarin Kowt. Tot nu toe kwamen wij niet in dat gebied en werd het verondersteld een Taliban bolwerk te zijn. Blijkbaar was de Taliban echter geschrokken van de omvang van de legermacht die door de vallei trok, zodat ze zich schielijk uit de voeten maakten. Het resultaat van de operatie was goed te noemen. Er werden in totaal 10 bembommen onschadelijk gemaakt en een opslagplaats met 650 kilo springstoffen gevonden, genoeg om meer dan 40 bembommen van te fabriceren. Het allerbekrijkste was echter het contact met de lokale bevolking. Deze staat positiever tegenover de ISAF troepenmacht en de Afghaanse overheid dan wij verwachtten.

ANYONE SPEAK ENGLISH

Na de operatie verzamelden ongeveer honderd stamoudsten uit het gebied zich voor een 'Shura' of stamoudstervergadering in Tarin Kowt, waar zij hun steun betuigden voor de Gouverneur en ons verzochten de veiligheid in de vallei te vergroten. Doordat de Taliban even verdwenen is uit het gebied lukt dat nu ook en wordt er direct een nieuwe vooruitgeschoven post gebouwd. Al met al een goede zaak voor de bevolking en een opsteker voor onszelf.

Omdat er ook verbindingsmiddelen naar deze post moesten, was ikzelf ook in de gelegenheid om daar even te gaan kijken.

De dag begon al vroeg. Om half vijf ging de wekker en spoedde ik mij met lunchpakket naar de plaats van vertrek. Om allerlei voorraden en bouwmaterialen weg te brengen gaat er een konvooi naar de nieuw te bouwen post. Ik was ingedeeld om te fungeren als bijrijder op een zwaarbeladen Scania vrachtwagen.

Het is niet zo dat je in je vrachtauto stapt en even naar plaats van bestemming rijdt. Eerst wordt er een konvooi samengesteld met allerlei pantservoertuigen en begeleidende infanterie, volgt er een briefing van de konvooicommandant, worden alle wapens geladen en getest en pas dan verlaat het konvooi als een lang slingerend lint de base. Aangezien een groot deel van de route wordt gecontroleerd op bembommen, verplaatsen we stapvoets. Zoeken naar bembommen doe je namelijk lopend. Over een afstand van tien kilometer doe je dan dus al gauw een uur of twee.

De chauffeur, Mandy, 19 jaar, blond en drie turven hoog stuurde de truck op bijzonder vakkundige wijze over de route. Het laatste deel van de route verdiende het predicaat weg al heel lang niet meer. Om op plaats van bestemming te komen moesten we eerst een rivier oversteken (maar dan zonder brug) waarna we een steile zanderige helling scheef op scheurden.... Boven op de heuvel aangekomen heb ik mijn diepste respect betoond voor haar stuurmanskunsten!

Het feit dat de lokale bevolking blij was met onze komst was duidelijk. We trokken heel veel bekijks en werden achtervolgd door drommen kinderen. Voor mij persoonlijk was het een heel indrukwekkende ervaring om nu zelf te zien wat de collega's buiten de poort dagelijks meemaken en wat het resultaat is van onze inspanningen.

De afgelopen weken stonden in het teken van het Afghaanse bestuur. De gouverneur van Uruzgan kreeg zijn collega's uit de andere provincies op visite tijdens een zogenaamde 'Governor's Conference'. Deze conferentie wordt als een belangrijke mijlpaal gezien in de verbetering van de bestuurlijke situatie in Uruzgan. Er werden bijna duizend man veiligheidstroepen op de been werden gebracht van zowel leger als politie. Het feit dat alles centraal gecoördineerd werd en er door de verschillende diensten werd samengewerkt was heel bijzonder. Ik bevond me in het middelpunt van alle activiteiten, aangezien ik als 'on scene commander' naar de Governor's Compound werd afgevaardigd.

Het was daar mijn taak om er voor te zorgen dat al het vliegverkeer, VIP transport en veiligheidsmaatregelen op elkaar bleven afgestemd en dat er in geval van een aanslag of andere calamiteit de juiste maatregelen genomen werden. Om alles in goede banen te leiden, moest er eerst natuurlijk ter plaatse verkend worden en afspraken worden gemaakt met de lokale legercommandant.

De Afghanen hadden de beveiliging goed voor elkaar en de lokale commandant, majoor Omar, had de wind er flink onder bij zijn manschappen. Bij het voorbereiden van mijn eigen deel van de beveiliging had ik de sleutel nodig van een gebouw bij de ingang van de compound. Aangezien ik de majoor niet meer kon vinden maakte ik de eerste de beste soldaat duidelijk dat ik de commandant even moest spreken. Ik werd het ANA kamp mee opgenomen, een gebouw mee ingenomen, door een gordijn geduwd en bevond me vervolgens in een ruimte met veertig Afghanen. De commandant had blijkbaar een vergadering. Na iedereen een hand gegeven te hebben werd ik naast de majoor geparkeerd, van thee en koekjes voorzien en door veertig man met grote eerbied aangestaard. Ik probeerde nog: 'Anyone speak English?...' maar helaas, no English. Na tien minuten was er een tolk gevonden. Toen heb ik maar een toespraak gehouden over hoe belangrijk de conferentie was voor de toekomst van het Afghaanse volk dat gevolgd werd door applaus. Dat het enorm belangrijk was om scherp te blijven en goed samen te werken, wat leidde tot een staande ovatie. Dat ik graag de sleutel wilde hebben van het gebouw, waar ze me helaas niet aan konden helpen, daar moest ik toch echt de gouverneur zelf voor hebben.

De conferentie zelf was alleen al een succes vanwege het feit dat hij werd gehouden. Het

was wel een uitdaging om iedereen op tijd ter plaatse te krijgen. Vliegtuigen die te laat kwamen, kapotte helikopters en onaangekondigde Afghaanse konvoien zorgden er in ieder geval voor dat ik het lekker druk had. Maar het weer was fijn, het gezelschap goed en ik was een dagje van het kamp. Kortom een geslaagde dag!

De conferentie was in ieder geval een goede generale repetitie voor de Peace Jirga afgelopen week. Dit is een soort megavergadering van alle stamhoofden uit Uruzgan, waar de gouverneur probeerde draagvlak te krijgen voor zijn beleid.

Zo'n twaalfhonderd bebaarde mannen kwamen naar de Governor's Compound om drie dagen lang toespraken aan te horen en met elkaar te discussiëren over de situatie in Uruzgan en hoe deze verbeterd dient te worden. Het was bijzonder goed georganiseerd. Iedereen was tevreden over de behaalde resultaten.

VERLOF

Ik ben intussen drie dagen onderweg om thuis te komen voor het langverwachte verlof. Momenteel valt dat even tegen, aangezien men in Griekenland staakt. Het vliegtuig moet eerst naar Kreta om mensen op te pikken en af te zetten, maar ook daar staakt men. Maar ach, het is ons hier heel comfortabel gemaakt. In tegenstelling tot 5 maanden geleden toen we hier ook waren, is het weer nu bijzonder aangenaam. Er wordt niets van ons verwacht en morgen ben ik thuis (denk ik), we hebben per slot van rekening nog een afspraak met Anton aus Tirol.

Het verlof is echt omgevlogen, maar ook maximaal genoten. De contrasten waren wel heel groot, van de woestijn naar de besneeuwde Alpen, van de Bazaar naar de MAKRO, van konvooi verplaatsing naar file rijden, van drooggelegd naar iedere avond après-ski.

Maar zo zit je in Oostenrijk op de piste aan het bier, zo wordt je even later wakker in Uzbekistan. De terugreis wordt verzorgd door onze Duitse collega's per Airbus (business class), die hun doorvoerhaven hebben in Termez. Van Termez gaat het de volgende dag naar Kaboel, waar ik ook nog niet eerder geweest ben. Daar staat echter geen aansluitende vlucht voor ons gepland. Door een ongeval met een vrachtvliegtuig is de startbaan in Kandahar versperd, waardoor het vliegtuig dat ons naar Uruzgan moet brengen niet naar Kaboel kan vliegen.

's Avonds in de Nederlandse bar The Dutch Corner treffen we echter de Minister van Defensie met zijn gevolg. Hij is in Afghanistan om de Nederlandse troepen te bezoeken met de kerst, maar ook hij is gestrand in Kaboel. Hij zal de volgende dag doorvliegen naar Tarin Kowt en gelukkig is het na enig aandringen mogelijk met de minister mee te liften zodat we nog op tijd terug zijn op Kamp

Holland voor Kerstmis. De conclusie die ik nu ondertussen wel kan trekken, is dat reizen van en naar Afghanistan vooral heel veel wachten en geduld oefenen is.

Tijdens mijn verlof is niet alles goed verlopen. Helaas hebben we weer een collega moeten verliezen, de 24 jarige sergeant Mark Weijdt. Hij stapt op een berm bom tijdens een operatie in de buurt van Chora. De stemming is dan ook behoorlijk bedrukt als ik terugkom. Daags ervoor is het lichaam van Mark, begeleid door zijn naaste collega's, teruggevoerd naar Nederland.

Desondanks vieren we kerstavond. Er is een enorm kampvuur met muziek, soep en wat te drinken. Om elf uur 's avonds is er samen met de Australische collega's een kerstnachtsdienst met samenhang, doedelzakmuziek, gebed en overdenking. De kerstdagen hebben verder wel een speciaal tintje, we mogen uitslapen, naar de kerkdienst en ook in de eetzaal worden we extra verwend. Maar verder zijn het gewone werkdagen, want de missie gaat gewoon door en ook met kerst zitten er mensen buiten de poort. Het liefste was ik natuurlijk gewoon thuis geweest, hoe gezellig ik het ook vind om de kerstdagen met mijn wapenbroeders door te brengen.

Dit nieuwe jaar beginnen we met een soort van afsluiting. De uitzending zit er bijna op voor ons. Over twee weken staan de eerste opvolgers voor de deur, zodat we ons nu moeten gaan voorbereiden om ze een goede start voor hun uitzending te geven. Alle ervaring, kennis en kunde die wij het afgelopen jaar hebben opgedaan moet zo goed mogelijk worden overgedragen, zodat de missie geen hinder ondervindt van het feit dat wij naar huis vertrekken.

NIEUWSBRIEF AFGHANISTAN 10

Dit is de laatste nieuwsbrief die jullie van mij krijgen vanuit Afghanistan. De opvolgers zijn binnen, de uitzending zit er bijna op!!! Maandag 2 februari verlaten we Kamp Holland, om via Kandahar, Al Minhad en Kreta weer terug te keren naar Eindhoven. Op Kreta gaan we 2 dagen 'adaptersen' om te wennen aan een normaal leven, voordat we weer worden losgelaten op de Nederlandse samenleving. Dit alles geschiedt onder leiding van psychologen, waarbij het gezellige aspect niet uit het oog verloren zal worden!! De afgelopen weken waren zeker niet zonder bijzonderheden. Er ging een groot-scheepse operatie in de Baluchi-vallei van start. Een gebied wat als Taliban-gebied wordt aangemerkt en waar we tot nu toe nog geen vaste voet aan de grond hadden. Er was echter opvallend weinig tegenstand, behalve dan van het weer. Juist nu begon het te sneeuwen en te regenen, waardoor de anders stoffige omgeving veranderde in een zompige kleverige modderbende. De jongens in de vallei hebben flink afgezien in de kou en de modder. Gelukkig werkte het ook in het voordeel van onze jongens, want de tegenstander had ook last van de kou. De vijand was blijkbaar ook geïntimideerd door de omvang en machtsvertoon van de legermacht die de vallei overspoelde. Goed voor ons, want tot nu toe is er niemand gewond geraakt of gesneuveld. Maar vooral goed voor de bevolking die zich nu gesteund weet, aangezien we van plan zijn niet meer weg te gaan uit de vallei. Er wordt een nieuwe basis uit de grond gestampt die er voor moet zorgen dat de Taliban niet langer vrijelijk zijn gang kan gaan.

De Taliban liet zich echter niet onbetuigd. Tot nu toe zijn we de afgelopen weken drie keer opgeschrikt door raketinslagen op Kamp Holland. Een aantal luide explosies, gelukkig zonder veel schade aan te richten. Maar het is toch wel vreemd om na een half jaar zonder enige dreiging op het kamp ineens te worden geconfronteerd met raketbeschietingen. Het heeft echter geen invloed op het normale leven hier en er wordt ook niemand echt zenuwachtig van.

Doordat de opvolgers steeds meer werkzaamheden overnemen krijgen we nu tijd om ons op te maken voor vertrek. Dat gaat natuurlijk gepaard met het nodige ceremonieel, afscheidsborrels en commando-overdrachten. Overal zie je mensen getweeën door de werkchalets wandelen: "kijk, hier zit de commandant, reisbureau, of genie", plunjebalen worden gepakt, slaapfabrieken uitgeveegd en opgeruimd. Briefkaarten die een half jaar lang met zorg zijn gespaard en opgehangen worden weer van de muur gehaald. Allerlei nieuwe gezichten verschijnen, bedden en bureaus wisselen van eigenaar. Sommige collega's van de oude club lijden aan een fenomeen dat 'rotatiegedrag' wordt genoemd. Rotatiegedrag komt tot uiting

omstreeks de tijd dat mensen gaan 'uitrotteren', dat wil zeggen naar huis gaan aan het eind van de missie. Rotatiegedrag kenmerkt zich door een 'laissez faire' mentaliteit. "Ze komen er wel uit, nog tien dagen, voor m'n opvolger" Zijn veelgehoorde kreten. Steevast wordt elk afwijkend gedrag uitgelegd als zijnde 'rotatiegedrag', maar eigenlijk is het ook een manier om elkaar nog even scherp te houden tijdens de laatste weken.

Nadat echt alles is overgedragen bestaat het leven nog slechts uit films kijken, sporten, opruimen, slapen en wachten. Het biedt me in ieder geval de gelegenheid om terug te kijken op het afgelopen half jaar. Had ik de laatste jaren als compagniescommandant vooral te maken met personeelswerk en lagen mijn werkzaamheden vooral op administratief en organisatorisch vlak, nu werd er vakinhoudelijk veel meer van me verwacht waardoor ik beroepsmatig veel heb bijgeleerd. Sommige systemen die we gebruiken kom je alleen in het uitzendgebied tegen. Ook zijn er problemen waar we nooit mee te maken hebben in Nederland of tijdens oefeningen. Hitte, stof, slijtage, heel, heel veel klanten met wensen, eisen, klachten, grieven, heel soms een compliment. Maar altijd 'Nuntius Transmittendus' oftewel: 'Het Bericht Moet Door'. Voor de jongens van de helpdesk of het COMCEN dus soms laat doorwerken of 's nachts eruit om problemen op te lossen. De mensen van het 'C2OST' (kort voor Command en Control Ondersteunend Element), het uitvoerend deel van de Verbindingsdienst, zijn de mensen die het hardst moeten werken om alles aan de praat

tenslotte alleen naar de helpdesk als iets het niet doet.

Persoonlijk maak ik natuurlijk van alles mee, ik heb u daar regelmatig verslag van gedaan. Door zo nu en dan van het kamp te ontsnappen werd de dagelijkse sleur zo nu en dan doorbroken, maar het is natuurlijk wel zo dat nieuws datgene is wat afwijkt van het normale. Dat betekent dus dat het grootste deel van de tijd wordt gependend aan vergaderen, bellen, mailen, briefings, kortom het leven van de stafslaaf.

Al met al kijk ik met tevredenheid terug op de afgelopen zeven maanden, maar ik ben erg blij dat er nu een eind aan komt en ik weer teug ga naar huis!! Ik wil deze serie nieuwsbrieven besluiten met een aantal observaties uit het alledaagse leven hier op het Kamp.

STOF

Stof is er altijd, stof is overal, stof is er zoveel dat er niet aan is te ontkomen. Wordt er niet gestoft, dan zit alles binnen korte tijd onder een laagje gelig stof. Sommige mensen gaan er van hoesten, sommigen hoesten maanden lang. Stof maakt ook van alles stuk, vooral computers kunnen niet zo goed tegen stof. Die zuigen het de hele dag naar binnen, tot ze vol zitten en stuk gaan. Daarom staat er bij de helpdesk een compressor waar elke computer die langs wordt gebracht standaard mee wordt uitgespoten. Stof verdwijnt maar op één manier: met water. Stof wordt dan bagger. Maar bagger wordt eenmaal mee naar binnen genomen weer gewoon stof.

te houden. Soms met kunst en vliegwerk, vaak tot erg laat, maar altijd met een enorme inzet hebben zij mij oprecht trots gemaakt!! Bijna niemand ziet wat zij moeten doen om alles draaiend te houden. Je gaat

GRIND

Een probaat middel tegen stof is grind. Gooi grind op stof, dan stoft het niet meer zo. Na deel van grind is dat het niet zo lekker loopt. Iedereen loopt de hele dag door het grind

te klossen en vooral in de aardedonkere nachten hier is er nog wel eens iemand het grind van dichtbij gaan bekijken. Ik weet wel dat ik geen grind meer in de tuin hoef.

BAARDEN

Een bijzonder fenomeen is de haardracht van de Nederlandse militair in Afghanistan. Getuigt het in Nederland nog van een goede militaire smaak om zowel het schedeldak als de kinnebak mooi glad te scheren, In Afghanistan loopt de gemiddelde soldaat met een vettig onverzorgd kapsel en een baard waar de profeet Mohammed nog jaloers van zou worden. Als excuus wordt aangevoerd dat dit de omgang met de Afghaanse bevolking zou vergemakkelijken. Zelf hou ik het maar op een 'Fashion Statement' geboren uit luiheid.

DE KAPPER

Sinds kort hebben we onze eigen kapper op Kamp Holland. Voorheen moesten we naar het Australische kamp om geknipt te worden, maar daar gingen onze Australische collega's voor dus zat je nogal eens te wachten. Deze kapper is ingevlogen vanuit Kaboel en geeft je voor drie dollar een uitstekende knipbeurt om vervolgens de behandeling te completeren met een hoofd- en schoudermassage. Deze bestaat uit het lostrommelen van de hoofdhuid, gevolgd door het hardhandig inwrijven van de schedel met talkpoeder om te besluiten met het murw knijpen van de schouderspieren.

Deze behandeling leidt nogal eens tot schrikreacties bij nieuwe klanten, maar uiteindelijk kom je als herboren bij de kapper vandaan.

RASHID

Mijn grootste Afghaanse vriend is Rashid de wasboer. Altijd vrolijk, behulpzaam en omkoopbaar! Duurt het normaal een dag of twee voordat je was klaar is, voor een dollar kun je het opgevouwen en wel 's middags al ophalen! Ik maak altijd even een praatje met hem. Ik in het Nederlands, hij in vloeiend Afghaans. Zijn Nederlands beperkt zich tot: "Allesj Goed? Met jou?" Maar alles wat hij mij in het Afghaans toevertrouwd is ongetwijfeld heel diepzinnig.

Het was me een genoegen om mijn ervaringen met jullie te delen het afgelopen half jaar. Ik hoop dat jullie er ook van genoten hebben en dat ik er een beetje in geslaagd ben een beeld te scheppen van het leven hier op Kamp Holland. Ik vond het in ieder geval heel leuk om reacties te krijgen en het was iedere week weer een feest als er post was! Er is geen week voorbij gegaan zonder kaarten en pakketjes uit Nederland.

Ik hou het voor gezien, ik zie jullie hopelijk weer snel in Nederland!

